

NEĀ ĀASTNĀ• MALĀ• VĀ•LA

ĀĀEtrtek, 12 listopad 2009

Vítr foukal ze strnišć, honil mraky po obloze a občas pĀihnal dešćové kapky. Zachumlená v kĀesle, popĳela jsem Āaj a hledĳla z okna. Hlavou mi problesknou vzpomĳinky na krásné letní dny, které jsou v nenávratnu, na letní ráno, v nĀmĳ jsem potkala, vĀĀte nebo ne, vílu ... Jak to tenkrát bylo? Slunce páliło do oken a mnĀ se ješć; vĀ nechtĳlo vstávat...

Kdo by se divil? VĀdyš je nedĳle, budĳk ukazuje nĀkolik minut pĀed Āestou a já pĀed pár hodinami teprve po probdĳlé noci. Znáte to, zábava pod Āirým nebem, hudba, pivo, víno, opĳkané dobroty. Lidĳ odhodĳ starosti nashromáĳné bĀhem pracovního tĳdne a veselĳ se. Mladĳ, staršć. TeĀ vĀ; musĳm vstávat, slĳbila jsem odvoz dceĀi na sjednanou brigádu, ješć; pĀed sedmou hodinou musĳ být na pracovišći. Ospale protĳrám oĀ oblékám se, ješć; klĳky od auta a uĳ startuji. Dcera je na tom podobnĀ, po pár nutných vĀtách vyrášćíme na cestu. „Ach jo, uĳ abych byla zpĳtky a vlezla opĳt do peĀin", probleskne mi hlavou.

Projĳdĳme lesem, za námi traktor s plnĀ nalošćeným pĀívšćem. Sjíšćím z kopce a v tom hledĳm ušćle pĀed jsem se snad neprobrala. Vidĳm ji, vidĳm vílu! Víly mají obvykle rozevlátĳ Āaty, dlouhé vlasy a zlehounka tanšć. Jenšće tahle blonĀatá víla namĳsto tance bosa našćapuje po Ārkovitĳm okraji silnice a je znát, šće kašćdĳ krok jí pĀsobĳ obtĳšće. Co honem udĳlat? Pokud zastavĳm, hrozĳ, šće traktor za mnou nedobrzdí, pokračĳuji proto v jĳzdĳ. „Blbost", shodujeme se po chvilce s dcerou a vracĳme se zpĳt. Kdyš otevíráme dveĀe, aby si nastoupila, maliĳ chvíli váhá. Pak vyslovuje jmĳno blízkĳ vesnice, kam ji máme zavĳzt. V tĳ vesnici znám tamní obyvatele, holšćina nebude uršćitĳ zdešć. Teprve nyní si ji máme mošćnost prohlĳdnout: malá, drobná, nebude jí více nešć tĀináct let! Na Āiĳ nezbytných pár vĀt odpovĳdá námahavĳ, je znát, šće je opilá, mošćná i pod vlivem nĀjakĳ lehšć drogy. Jediným oblešćenĳm na jejĳm drobounkĳm tĳle je pánská mikina, neúmĀrnĳ veliká k jejĳmu subtilnímu tĳlíšćku. Ale ani ta nedokášće zakrĳt jinak nahĳ tĳlo. „Panebošće", Āšćím si pro sebe ..."V tomhle stavu by ji snadno pĀemohli nĀjmanĳci, nalošćili do auta a odvezli tĀeba do nevšćtince. V tomhle stavu mohla s kluky, kteĀšć s ní byli tancovat a pak ji svleĳ otĳhotnĳt, nakazit se .. Kde má mámu, jestlĳpak ví, co dĳlá její dcera?" ZĀejmĳ neví, ponĀvadšć holšćina prozrazuje, Ā ke kamarádce na chalupu a odtud vyrazila na zábavu pod Āirým nebem do našć vesnice. Sedĳme s dcerou zarašćenĳ do sedadel a s úlevou vjíšćím do Všćonic na náves. Tam zastavuji. Malá nám vrĳvoravĳm hlasem dĳkuje a vystupuje. Dcera se mi chvilku potĳ podĳvá do ošć: „Mami, vĀ; imla sis, ona nemĳla ani spodní kalhotky. Umĳ; si pĀedstavit, šće bych takhle pĀišćlá ráno domĳ?" Odpovĳšć se mi zadržává v hrdle, si opravdu pĀedstavit neumĳ ani jedna z nás. P.S. Oblešćenĳ té malĳ se našćlo za pár dnĳ u rybnĳka na okraji našć vesnice. Mia